

La "ruta de la seda"

per Rosa Serrahima

Sovint es parla de la diferència entre Occident i Orient. Mirem d'aproximar-nos a una nova visió proposada per l'artista Lau Kwok Hung.

Més de trenta anys dedicats a l'art, tant al gràfic com a la música, l'escultura... No està cansat de cercar noves formes d'expressió?

No. O més ben dit: si "cansat" vol dir "amb menys força", llavors, també és veritat que al matí, quan et lleves, has de comptar amb les forces que et resten, amb el mal d'esquena crònic, amb la vista cada vegada pitjor...

Em dedicaré a l'escultura fins que tingui força física. Però qui sap quina vida faré després de l'escultura?

Vostè és un artista xinès i, en canvi, treballa i viu a Florència; dues cultures molt diferents, oi?

Lao Tze (taoisme) parla del "centre" de cada persona i parla també del "retorn a les arrels".

Crec que es tracta d'un centre on tot, en

"El violinista", en ferro 2001

"El flautista", en ferro 1992

retornar, convergeix. La vida m'ha traçat recorreguts més o menys tortuosos, he creuat moltes fronteres; he rebut i porto amb mi moltes riqueses rebudes. Alhora sento que en el "viatge" cap aquell centre també la meua història personal està adquirint una més gran "linealitat" o "lògica", un "sentit de direcció" més precís, si es pot dir així. No és que tingui preferències per Florència més que per altres llocs. Tanmateix, pel fet d'haver estudiat art a Florència, he heretat una mica aquelles "visions" estètiques dels grans florentins.

Les escultures que faig tenen un no sé què de dualistic; d'una banda, quelcom que al·ludeix els "signes" (dissenys) dels florentins, el seu particular estil d'afrontar el problema de la representació i, de l'altra banda, quelcom que al·ludeix el signe cal·ligràfic xinès, el seu dinamisme, la seva mística. Unes felices noces entre les dues grans cultures artístiques, espero!

He llegit la seva interessant proposta entorn de la idea de la "ruta de la seda". Quin és el nucli d'allò que ens vol transmetre?

Es pot parlar d'una Xina ideal sense empan-

tanegar-se en problemes ideològics polítics? Penso que sí: La Xina que correspon al seu "mandat". Aquí, vull obrir un parèntesi. La paraula "mandari", que s'atribueix a la llengua portuguesa, porta el significat de "el qui viu el seu mandat", entès sovint com a mandat administratiu, polític. En la meua personal opinió, la Xina "ideal" és la que mira, la que sap mirar fora d'ella mateixa. Una mirada que la porta a cercar "l'altre". Però el mandat a la recerca de l'altre ja ha estat realitzat en part. Així va passar a l'època gloriosa de Tang, qui va engegar "la ruta de la seda".

La "ruta de la seda": des de la Xina fins a la mar Mediterrània; una història llarga, de 2.300 anys i 10.000 quilòmetres, feix de camins caravanes i rutes marítimes al llarg dels quals s'han creuat perfums, espècies, or, pells, metalls, porcellanes, medicaments; per no parlar d'ambaixades, exèrcits, missioners, exploradors i moltes altres coses. Canal de trànsit d'idees, aquest camí ha contribuït a la difusió de les grans religions, de les cultures, de l'art i de la música.

L'expressió original, "Die Seiden Strasse", va

ser popularitzada l'any 1907 per l'insigne geògraf i geòleg alemany baró Ferdinand von Richthofen. Las paraules europees que tenen sons molt similars entre sí, seiden, silk, soie, seda, seta han derivat de la paraula xinesa que es pronuncia "si", que, precisament, vol dir seda.

La meua visió de la "ruta de la seda" moderna no es limita als dos pols clàssics, Xina i Europa, sinó que s'estén més enllà, fins Amèrica i Àfrica, en una espècie de circumnavegació pel globus.

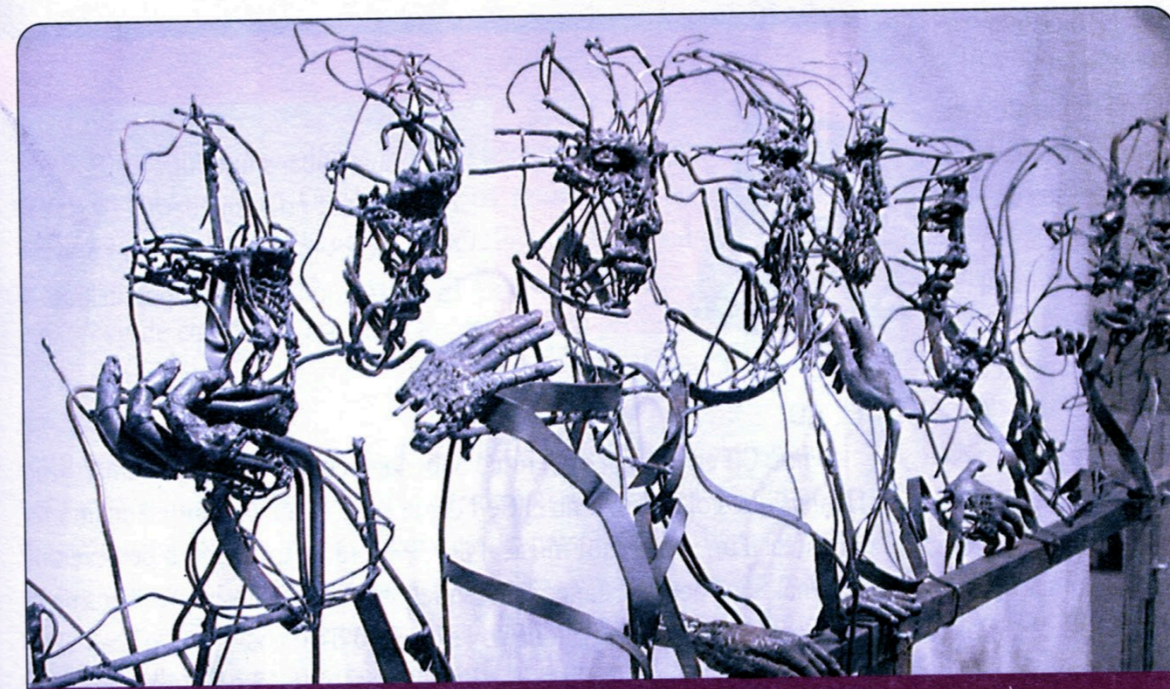
Parlar avui de la "ruta de la seda", no li sembla una forma artística i elegant de dir món unit?

Com a artista i col·laborador cultural, em sento interpel·lat a executar també el meu mandat

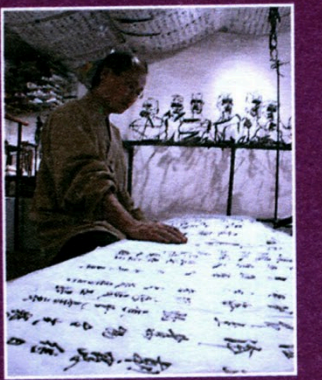
d'afavorir el desenvolupament d'aquesta realitat de la "ruta de la seda". Concretament, a més de teoritzar sobre aquesta visió -amb obres com Terra promesa, Odes a la ruta de la seda, etc.-, m'uneixo als altres artistes que comparteixen aquesta visió en l'òpera: Ciro, Paolo Vergari, Annemarie Baumgarten, Alessandro Cappella, Mario Ponta, Christian Kewitsch, etc., amb l'esperança de, potser en proposar esdeveniments artístics, poder recórrer junts part d'aquesta mística via.

Si les escultures parlessin, i sembla que ho facin, què dirien al món?

Jo no tinc un missatge per a la televisió però si les escultures em testimonien, entre ratlles (o barres de ferro), sentiràs ressonar les frases de Lao Tse (veure requadre).

A dalt: "Crucifix" en mides naturals es troba al Col·legi Borromaeum, Alemanya. A la dreta: Hung practica la cal·ligrafia xinesa mitja hora al dia. Sota: "Terra promesa", premiat a Florència al 2003

萬物並作，
復歸其根。
夫物芸芸，
各復歸根。
知常曰明，
不知常曰妄。
天地不交，
萬物不興。
陰陽不交，
萬物死矣。
知常容，
容乃公，
公乃王，
王乃天，
天乃神，
神乃鬼，
鬼乃帝，
帝乃王。

Lao Tze. Capítol 16

Les criatures contribueixen (interactuen), les veig en una mena de "retorn".

Sí, perquè les "coses" són múltiples però cadascuna retorna a la seva arrel.

Retornar a les arrels és trobar la pau interior. Trobar la pau interior és renèixer.

Renèixer és ser constant. Saber ser constant és ser il·luminat.

Per fer les seves obres l'artista utilitza la flama a 3.100 graus de temperatura. Així li va donant forma al ferro.

Més informació:
www.atelierhung.com